

Arrest

nr. 166 276 van 22 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 oktober 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 maart 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, met name in functie van haar Belgische echtgenote.

1.2 Op 14 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden

beslissing, die op 8 oktober 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.03.2015 werd ingediend door:

Naam: S(...)

Voornamen: T(...) A(...)

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijsstukken voor:

- attest van HVW Openbare Instelling van Sociale Zekerheid dd. 12.03.2015 waaruit blijkt dat ze in de periode x een werkloosheidsuitkering ontving*
- inschrijvingsbewijs van de VDAB dd. 12.03.2015: echter, louter een inschrijvingsbewijs als werkzoekende kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job*

Gezien de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering krijgt en niet afdoende bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Verder legt betrokkene een persoonlijk arbeidscontract voor met bijhorende loonfiches. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, -toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. (Conseil d'état, cass., arr. 230.955, 23 april 2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. (...)

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“Voorts stelt verweerder dat de door verzoeker zelf neergelegde bewijzen van inkomsten niet kunnen aanvaard worden nu het de Belgische onderdaan is, die zich wenst te vervoegen, die moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat verweerder onterecht nalaat rekening te houden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 14.09.2015 geenszins heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw.

Dat nu verzoeker zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt, kan hem toch anno 2015 geenszins verweten worden dat deze niet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat, nu verzoeker te (...) samenwoont met zijn Belgische echtgenote en heeft aangetoond dat hij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.

Immers, overeenkomstig art. 12 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verweerder rekening te houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden.

Ook het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., stelt uitdrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het Hof van Justitie oordeelde ook reeds dat wanneer verwerende partij onderzoekt of een burger van de Europese Unie voldoende bestaansmiddelen heeft zij de inkomsten waarover de levenspartner van deze burger beschikt niet buiten beschouwing kan laten (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België).

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers echtgenote niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Overigens bepaalt art. 221 B.W. uitdrukkelijk dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat, indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachten hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt.

Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 januari 2015 nr. 136 845; het arrest dd. 31 maart 2015 nr. 142 509 en het arrest dd. 21 mei 2015 nr. 145.913 waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat ook met de persoonlijke inkomsten van de verzoeker zelf dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van verzoekers echtgenote, en dus ook met de bewijzen van verzoekers persoonlijk tewerkstelling, geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoekers echtgenote.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat verweerder verwijst naar een arrest van de Raad van State dd. 23 april 2015 met nr. 230955 doch dit arrest kan door verzoeker nergens teruggevonden/geconsulteerd worden.”

2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

“In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening diende te houden met haar eigen inkomsten uit tewerkstelling, laat verweerder nog gelden dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op ondubbelzinnige wijze voorschrijft dat de bestaansmiddelenvereiste in hoofde van de te vervoegen referentiepersoon moet beoordeeld worden.

Gelet op het feit dat eenvoudigweg geen bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorliggen, waarmee de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening zou kunnen houden, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de aanvraag tot gezinshereniging dan maar in functie van haar eigen bestaansmiddelen dient beoordeeld te worden.

Het standpunt van verzoekende partij strijdt manifest met art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

(...)

Het middel faalt in rechte.”

2.3 In de mate dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar “de motiveringsplicht” doelt op de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 40ter luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt; (...)"

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift aan dat de gemachtigde onterecht nalaat rekening te houden met de volledige inkomsten van haar en de Belgische referentiepersoon. Zij wijst erop dat, nu zij samenwoont met haar echtgenote en heeft aangetoond eveneens bij te dragen in het gezinsinkomen, haar eigen inkomsten uit tewerkstelling wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen. Zij verwijst in dit verband onder meer naar rechtspraak van het Hof van Justitie en van de Raad en naar artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek. Zij stelt dat er *in casu* geen elementen voorhanden zijn dat haar echtgenote voor de betaling van de gezinsuitgaven niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt gesteld dat de verzoekende partij een persoonlijk arbeidscontract met bijhorende loonfiches heeft voorgelegd, maar dat met deze documenten geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Er wordt met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State aangegeven dat het immers de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. De gemachtigde verliest hierbij echter uit het oog dat voormeld artikel 40ter niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "*beschikt*". Uit Van Dale en Wolters blijkt duidelijk dat zij het woord "*beschikken*" verklaren – naast als "*beslissen over*" – als "*gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over*" respectievelijk "*gebruik kunnen maken (van iemand of iets)*", zodat niet blijkt dat de letterlijke betekenis van de term 'beschikken' zou inhouden dat men enkel van eigen middelen kan gebruikmaken. Ondanks het feit dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wel degelijk deze term "*beschikken*" gehanteerd wordt, worden de inkomsten van de verzoekende partij louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn, buiten beschouwing gelaten. De Raad stelt verder vast dat niet blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is allerm minst uitgesloten dat de echtgenote, als Belgische referentiepersoon, kan beschikken over de bestaansmiddelen van de verzoekende partij, *in casu* inkomsten uit tewerkstelling. Uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt alleszins niet dat er aanwijzingen zijn dat de referentiepersoon – de echtgenote van de verzoekende partij – niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar echtgenoot samenwonen en gehuwd zijn sinds 23 mei 2011. In dit verband kan dan ook verwezen worden naar het tevens door de verzoekende partij aangehaalde artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek, dat stelt iedere echtgenoot bijdraagt in de lasten van het huwelijk naar zijn vermogen.

Tevens wijst de Raad erop dat de term "*beschikken*" niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, eerste lid, eerste alinea van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later "opgeslorpt" door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste

komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Voormeld artikel 40ter verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II “Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”, hoofdstuk I “Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.” Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, zodat de rechtspraak van het Hof van Justitie in dit verband ook *in casu* relevant is. In het kader van de richtlijn 90/364/EEG diende het Hof van Justitie in Grote kamer zich in het arrest *Commissie/België* van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 – arrest waarnaar ook de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst – reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van “een derde”, ofwel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest *Zhu en Chen* van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. Het Hof acht immers het verlies van toereikende bestaansmiddelen een latent risico, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van een derde afkomstig zijn, zelfs indien de derde er zich toe heeft verbonden om de houder van het verblijfsrecht financieel te steunen. Het Hof stelt nadrukkelijk in punt 47 van het arrest *Commissie/België* dat de herkomst van de bestaansmiddelen niet automatisch een invloed heeft op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt (zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, *Zhu en Chen*, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa*, punt 27). In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip ‘beschikken’ moet worden uitgelegd als dat “het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat (...) het minste vereiste (wordt gesteld) met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld” (punt 74). Niettegenstaande de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie in principe geen toepassing vindt in de thans voorliggende zaak, waarin de referentiepersoon als statische Belg zich niet kan beroepen op het vrij verkeer als aanknopingspunt met het Unierecht, wordt niet ingezien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en haar echtgenoot, zodat een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40ter van de vreemdelingenwet zich opdringt. Zodoende is de gemachtigde uitgegaan van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, wanneer hij oordeelde dat met de loonfiches van de verzoekende partij geen rekening kon gehouden worden, omdat het de Belgische onderdaan is die over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen dient te beschikken, en deze Belgische onderdaan zelf geen bestaansmiddelen aanbrengt.

Ten slotte kan, in het licht van de bezorgdheid om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, waarbij de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid, erop gewezen worden dat het inkomen van de echtgenoot van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat deze laatste zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Uit artikel 16, § 1 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie *juncto* artikel 34, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2002 houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie blijkt immers dat, indien een Belg die recht heeft op een leefloon gaat

samenwonen met een derdelander-echtgenoot of samenwonende partner en laatstgenoemde echtgenoot of partner voldoende bestaansmiddelen genereert volgens de berekeningsregels die gelden voor het recht op (equivalent) leefloon, de toekenning van het leefloon aan de Belg zal worden stopgezet en de Belg bijgevolg niet meer ten laste zal vallen van de sociale bijstand. Als de derdelander beperkte bestaansmiddelen genereert, dan zullen die bestaansmiddelen in mindering gebracht worden van het bedrag waarop betrokkenen recht hebben. Tevens wijst de Raad erop dat, in het geval er na de toekenning van een verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de inkomsten van de vreemdeling waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken, het verblijfsrecht van deze vreemdeling gedurende een periode van vijf jaar na de erkenning ervan steeds geëvalueerd kan worden door de gemachtigde, waarna het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet desgevallend kan worden beëindigd. Daarnaast benadrukt de Raad dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de echtgenoot (of wettelijk samenwonende partner) afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico – zoals hoger reeds aangegeven – van de omstandigheden afhangt (cf. HvJ 23 maart 2006, C-408/03, *Commissie/België*; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, *Zhu en Chen*, punt 30; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, *Alokpa*, punt 27). Aldus staat een interpretatie van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet waarbij ook rekening wordt gehouden met het inkomen dat de echtgenoot van de Belgische gezinshereniger uit tewerkstelling genereert op voorwaarde dat de Belgische gezinshereniger erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat zowel een letterlijke, een analoge als een teleologische interpretatie van de term “beschikt” uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet ertoe leidt dat niet kan worden aangenomen dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben. Zoals hoger reeds gesteld, worden de inkomsten van de verzoekende partij, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wel degelijk het woord “beschikken” gehanteerd wordt, echter niet in rekening gebracht, louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet geconcludeerd dat er principieel geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van de verzoekende partij om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 23 april 2015 met nummer 230.955 in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen. Niet alleen hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde, bovendien beperkt de gemachtigde zich tot een loutere verwijzing, zonder aan te geven op welke manier het betrokken arrest een situatie zou betreffen die vergelijkbaar is met die van de verzoekende partij.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van de (materiële) motiveringsplicht *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

In haar nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich met betrekking tot het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangaande de bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf tot het stellen zonder meer dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet op ondubbelzinnige wijze voorschrijft dat de bestaansmiddelenvereiste in hoofde van de te vervoegen referentiepersoon moet beoordeeld worden.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in dit betoog uitgaat van de hoger uiteengezette verkeerde lezing van de wet, met name als zou artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet voorzien dat slechts de door de referentiepersoon zelf gegeneerde inkomsten in aanmerking komen. De Raad herhaalt dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen vereiste kan worden gelezen – en al zeker niet op ondubbelzinnige wijze – met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan moet beschikken.

Het betoog van de verwerende partij kan dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tevens een motief bevat aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Op het betoog van de verzoekende partij in dit verband gaat de Raad niet verder in, daar de vaststelling dat het motief aangaande de bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf niet overeenind kan blijven, er – gelet op hetgeen hoger is uiteengezet aangaande de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet vervatte vereiste omtrent de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon “beschikt” – reeds toe leidt dat voormelde beslissing niet langer overeenind kan blijven.

2.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste en het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

2.5 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE